

Kakšne otroke ima rada Marija.

IV. Vsaka dobra mati želi, da jo otroci **ljubijo**. Ker jih ona sama tako zelo ljubi, bi pač tudi nobene druge reči tako težko ne pogrešala kakor njihove ljubezni. Naj bi bili otroci v drugih rečeh še tako izvrstni, vendar bi jih mati ne mogla biti vesela, ko bi ji ne kazali nikakršne vdanosti, ko bi ji ne povračevali ljubezni za ljubezen! Milo bi se morala pritoževati ljubeča mati: „Oh, koliko sem storila za svoje otroke; koliko noči sem prebedela zaradi njih; koliko težkih stopinj storila zanje. Kolikokrat sem si sama pritrgavala, da je bilo le otročičem ustreženo . . . ná, zdaj me pa nehvaležno pozabijo in se niti ne zmenijo zame!“

Obratno pa, kako je srčno vesela skrbna mati, ako vidi, kako se trudijo njeni dobri otročiči, da bi ji materinsko ljubezen povračevali s svojo otroško ljubeznijo, kolikor in kjer le morejo!

Velika je materina ljubezen do otrok; večje in plemenitejše si ne moremo misliti. Vendar pa smemo trditi, da precej za materinsko ljubeznijo pa pride otroška ljubezen, ako se žarno zaneti v dobrem destinskem srcu. Rad bi vam natančneje opisal tako destinsko ljubezen, ki jo ima dober otrok do svoje ljubljene matere; pa je ne morem popolnoma. Kakor je nepopisna materinska ljubezen, enako otroška. Vse, kar vam morem zapisati o njej, je le nepopolna slika.

Dober otrok, ki ljubi svojo mater, ne pozna na svetu nobenega človeka, ki bi ga mogel tako čislati in ljubiti: mati mu je nad vse! Najljubši kraj mu je — blizu matere! Najljubša družina — pri materi! Najprijetnejši pogovori — z materjo! Njegove misli so največkrat pri materi. Če je na tujem, se suče njegovo trpko domožalje največ okrog ljube matere; najbolj si želi zato domov, da bi zopet zrl miljeno obličje drage mame svoje. Če je doma, se mu zdi dolgočasno, ako gre le za nekaj dni mati od doma; in kako se vzradosti, ko se zopet povrne! Če je tak otrok vesel, najprej teče materi naznanjat, kaj ga je

razveselilo; če je pa žalosten, zopet hiti materi opisovat svoje nezgode. Če je v stiski in potreben pomoči, najprej in najbolj zaupno pribeži k materi. Z nikomer ni tako sočuten kot z materjo: z njo se veseli, z njo žaluje. Če se mati joka, joka se tudi on, dasi ne ve, zakaj.

Ker tako zelo ljubi svojo mater, se pa tudi ničesar bolj ne boji kakor tega, da bi kaj ne razžalil svoje dobre matere. Vendar stem še ni zadovoljen, da je nikdar ne žali; marveč si na vso moč prizadeva tudi za to, da bi ji napravljajl veselje. Oj, otroška ljubezen je iznajdljiva: hitro spazi, kaj je materi posebno všeč; že na očeh ji bere, kaj bi rada. Pristrčno-hvaležno ji častita ob godovih; veselo se poslužuje vsake prilike, kje in kako bi mogel kaj bolj postreči svoji materi; natančno izvršuje njene ukaze in svete, celó njene želje itd. Pripravljen je celo stradati in trpeti slehrne muke, da je le ustrezno — ljubljeni materi!

Pa zdi se mi, da sem že predaletč zašel. Naloga mi je, le opisovati otroke, ki jih ima Marija rada. Toda stem, da sem opisal, kako ljubi dober otrok svojo zemeljsko mater, sem tudi že povedal, kako naj tudi vsak Marijin otrok ljubi svojo nebeško Mater, da ga bo mogla rada imeti. Rad mora biti v bližini svoje rajske Matere Marije: v Marijinem svetišču, v Marijinih kapelicah, pred Marijinimi kipi in slikami. Rad se mora pogovarjati s svojo prevzvišeno Materjo: mnogokrat hrepeneče misliti nanjo, njej priporočevati in izročevati vsa dela in opravila, veselje in žalost; pogosto in goreče se ž njo pogovarjati v svetih vzdihljajih, v molitvah in pesmih. S posebnim navdušenjem naj praznuje Marijine praznike . . . Zaupno naj jo kliče na pomoč v trpljenju in stiskah, zlasti v izkušnjavah in dušnih nevarnostih. Predvsem pa naj se trudi, da bi se ji prikupil z lepim in nesvarljivim vedenjem.

* * *

Za vzornika otroške ljubezni do Marije vam posebej priporočam v posnemo **sv. Stanislava**. Kako pristrčno je ljubil ta angelsko nedolžni svetnik Mater božjo, nam v popisu njegovega življenja kaže zlasti

tole: „Kar ga je spominjalo na Marijo, mu je bilo najljubše; kdor mu je govoril o Marijini slavi, tega je najraje poslušal; o Mariji govoriti, Marijine knjige brati in Marijine molitve moliti — to mu je bila nebeška radost. Če so imeli v šoli takozvane „proste“ naloge, da si je sam lahko izbral reč, o kateri je hotel pisati, si je izbral in pisal najraje kaj v čast in slavo svoji nebeški Kraljici. Če je kje zagledal ime Marijino, ga je poljubil, ozrl se proti nebu in spoštljivo pozdravil svojo preljubo Mater. Ob strani v bukvah je večkrat zapisal ime Marijino ali pa prošnjo: „Marija, bodi mi milostljiva!“ Kadar je slišal pri jezuitih popoldne peti „Salve regina!“ mu je angelsko obličje žarelo veselja in češčenja. Na Dunaju so imeli takrat plemeniti mladeniči med seboj posebno družbo za počesčevanje Matere božje. Stanislav je bil te družbe najgorečnejši ud.

Tako je že v prvi mladosti sveti mladeniček častil in ljubil Marijo. Ta detinska ljubezen se je pa z leti še čimdalje bolj izpopolnjevala. Ko je v Rimu sprejel redovniško obleko, se mu je zdelo, da jo sprejme iz roke svoje Gospe in Matere Marije. V samostanu je s svojimi tovariši velikokrat in rad govoril o Materi božji. Hvalil je njeno čast in povzdigoval njene brezštevilne prednosti; poveličeval je njene čednosti in popolnosti; čudil se je njeni neizmerni slavi in sreči, ki jo vživa v nebesih. In da bi po vrednosti oznanjal slavo Marijino, se je posluževal tako krepkih in vzvišenih izrazov, da je bilo lahko spoznati, da so mu odzgoraj navdihnjeni. Iznašel je nove hvalnice, nove naslove, s katerimi je častil Marijo; rabil je nove prilike in podobe, da bi bolj povikševal njene zasluge. Popisoval je prikazovanja presv. Device, našteval njene milosti in pripovedoval čudovite zglede njenega varstva. In vsa ta zgovornost mu je izvirala iz čistega studenca goreče detinske ljubezni. Pred delom se je navadno obrnil do ene ali druge izmed mnogih cerkev, ki so v Rimu posvečene presveti Devici, ter prosil njenega blagoslova. Pri molitvi se mu je že z neko gotovostjo poznalo na obrazu, ali moli Marijine molitve, zakaj zapazili so, da takrat, ko je molil rožni

venec ali Marijine dnevnic, je sijalo njegovo čelo tako pobožno in tako ljubeznivo, kakor bi se mu bila Marija vidno prikazala in bi se ž njo v pričo pogovarjal.

V praznik Marije Snežnice je nekikrat spremljal patra Emanuela v neko Marijino cerkev. Med drugim pogovorom vpraša pater mladega novinca, kako zelo ljubi Mater božjo. Stanislav ne ve drugega odgovoriti kot prelepe besede: „Kaj vam hočem reči, saj je moja Mati!“

Tako izredno ljubezen je tudi Marija povračevala z izredno ljubeznijo. Kar jo je prosil, mu je izpolnila. Njegovi vrstniki so imeli navado reči: Kdor hoče od nebeške Kraljice prejeti kako milost, naj se obrne do Stanislava in njegovim rokam naj izroči svojo prošnjo, — „svojemu Benjaminu ne bo odrekla ničesar.“ Posebno pa mu je izprosila največjo milost — srečno smrt, in sicer isti dan, ko si je sam želel — na praznik njenega vnebvzetja. Nebeška Kraljica se mu je vidno prikazala ter mu lajšala in slajšala zadnje trenutke na zemlji. Kako obilno mu pa šele zdaj v nebesih povračuje njegovo ljubezen!

Pomladni sneg.

Aj, ti snežec nagajivi,
kaj si se spozabil,
da še zdaj nas nadleguješ?
Kdo te je pa vabil?

Žametastokriše pomlad
nam metulje stvari;
kaj nam tvojih je metuljev,
tvojih belih mari?

Aj, le čakaj! Solnce pošlje
novih zlatih žarkov
to potil, topil se bodeš
v brozgi blatnih jarkov!

Sorân.

